

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **O. K.,** zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje,** se sídlem Žerotínovo nám. 3, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 10. 2014, čj. JMK 112374/2014, sp. zn. S-JMK 112374/2014/ODOS/Ša, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 12. 2016, č. j. 29 A 100/2014 – 31,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Židlochovice (dále jen „městský úřad“) vydal dne 1. 9. 2014 rozhodnutí, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (zákon o silničním provozu), kterého se měl dopustit tím, že jako provozovatel vozidla RZ X v rozporu s § 10 odst. 3 téhož zákona nezajistil, aby při užití vozidla na

pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu stanovená tímto zákonem. Dne 7. 6. 2014 v 18:19 hod. v obci Židlochovice, na ul. Nádražní, blíže nezjištěný řidič vozidla provozovaného žalobcem měl překročit nejvyšší povolenou rychlost v obci v rozporu s § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, neboť v místě, kde je nejvyšší povolená rychlost 50 km/h, měl jet rychlostí 81 km/h, po odečtení tolerance měřícího zařízení 78 km/h. Za uvedené jednání uložil městský úřad žalobci pokutu ve výši 2.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení. Žalobcovo blanketní odvolání následně žalovaný zamítl a potvrdil rozhodnutí prvního stupně.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou, kterou Krajský soud v Brně v záhlaví popsaným rozsudkem zamítl. Uvedl, že ve výzvě k zaplacení částky ze dne 9. 6. 2014, č. j. 63332/2014 – 1, je v popisu přestupku jako místo uvedeno výslovně „*v Židlochovicích na ul. Nádražní 528*“. Totožně vymezené místo je v záznamu o přestupku, jehož součástí je i fotodokumentace z tohoto místa. Místo je rovněž vymezeno ve výroku rozhodnutí městského úřadu. Ze všech těchto údajů vyplývají s dostatečnou určitostí místo, čas a způsob spáchání přestupku. Navíc rychlost byla měřena stacionárním (nikoli přenosným) automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy a komunikace mimo obec nejsou označovány názvem ulice. Upřesnění místa měření rychlosti má oporu nejen ve správním spise, do nějž mohl žalobce nahlédnout, ale také v dokumentu, který městský úřad zaslal žalobci. V této souvislosti krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2015, č. j. 1 As 155/2014 – 36, ve kterém byla řešena téměř totožná věc.

[3] Krajský soud dále konstatoval, že z plné moci přiložené k vyjádření žalobce o osobě řidiče jasně plyne vůle žalobce být v řízení zastupován společností FLEET Control, s. r. o. Tomu odpovídá i následná komunikace zmocněnce se správními orgány ve prospěch žalobce. Správní orgány měly ode dne oznámení zastoupení povinnost doručovat písemnosti žalobci prostřednictvím zmocněnce. Městský úřad učinil nezbytné kroky ke zjištění osoby řidiče, avšak bezvýsledně. Ačkoliv žalobce měl poskytnout vozidlo osobě, která mu musela být známa, a která v době spáchání skutku měla dle sdělení žalobce vozidlo řídit, žalobce městskému úřadu nesdělil dostatečné identifikační údaje této osoby (neuvedl datum narození údajného řidiče). Městský úřad nebyl pasivní, avšak v důsledku nedostatečných identifikačních údajů řidiče jej v centrální evidenci obyvatel nedohledal. Proto krajský soud neshledal důvodnou námitku, že městský úřad měl pokračovat v řízení o přestupku vedeném vůči řidiči, jehož žalobce označil ve vyjádření ze dne 16. 6. 2014. Podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu byly splněny. Poslední námitku ohledně nesprávného poučení ve výzvě k doplnění odvolání neshledal krajský soud rovněž důvodnou, přičemž mj. odkázal na již dříve citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 155/2014 – 36.

II. Obsah kasační stížnosti a posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního

(dále jen „s. ř. s.“), v níž navrhuje zrušení rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení. Soud pro přehlednost strukturoval odůvodnění tak, že ke každé z uplatněných námitek vzápětí uvádí i její posouzení.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že ji považuje za nedůvodnou, navrhuje její zamítnutí a odkázal na své i prvostupňové rozhodnutí, vyjádření k žalobě a rozsudek krajského soudu.

[6] Dle stěžovatele je odkaz krajského soudu na přesnější definici místa spáchání přestupku v podkladech nepřípadný. Správním orgánům nic nebránilo v tom, aby místo specifikovali lépe ve výroku rozhodnutí. V této souvislosti stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2015, č. j. 9 As 290/2014 – 53, dle kterého nelze nedostatečné vymezení skutkových okolností věci ve výroku nahradit jejich specifikací v odůvodnění rozhodnutí. Skutečnost, že správní orgán ve výroku rozhodnutí konstatuje, že k protiprávnímu jednání došlo v obci, neznamená, že k němu v obci skutečně došlo. Toto tvrzení není přezkoumatelné.

[7] Stěžovatel doplnil, že mírou specifikace místa spáchání správního deliktu se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 – 42. Místo spáchání deliktu je nutné specifikovat tak, aby bylo možné určit, že právě v tom místě, kde měl být delikt spáchán, je dané jednání protiprávní, tedy, že je zde nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. Podle stěžovatele nemůže obstát ani argument krajského soudu, že je zřejmé, že měření bylo provedeno v obci, neboť bylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem.

[8] Stěžovatel dále namítá, že mohlo být měřeno na území obce, avšak za dopravní značkou začátek/konec obce – popis místa, ve kterém mělo dojít ke správnímu deliktu, obsažený ve výroku rozhodnutí, takovou situaci nevylučuje. Krajský soud tedy nesprávně posoudil právní otázku, zda místo protiprávního jednání bylo vymezeno dostatečně určitě. Skutek nebyl určen tak, aby nebyl zaměnitelný s jiným.

[9] Tyto kasační námitky nejdou důvodné.

[10] Při posouzení této námitky vycházel Nejvyšší správní soud z judikatury tohoto soudu, v níž se otázkou náležitostí vymezení místa spáchání přestupku při překročení nejvyšší dovolené rychlosti ve výroku správního rozhodnutí již opakovaně zabýval.

[11] V prvé řadě je třeba poukázat na rozsudek ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 – 39, v němž se Nejvyšší správní soud vyslovil, že *„nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně. To u přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti ani objektivně není možné. U těchto přestupků bude ve výroku správního rozhodnutí místo spáchání vždy vymezeno určitým úsekem komunikace více či méně dlouhým. Zcela přesné místo změření vozidla přestupce je zřejmé z fotografie z měřícího zařízení, jež je součástí záznamu o přestupku. V každém individuálním případě je pak nutno posuzovat, zda je úsek komunikace popsaný ve výroku rozhodnutí o přestupku společně*

s označením času a způsobu spáchání přestupku vymezen dostatečně konkrétně tak, aby nemohl být skutek zaměněn s jiným.“

[12] V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2015, č. j. 4 As 63/2015 – 52, je dále uvedeno: *„Zda je určení místo spáchání přestupku ve výroku dostatečně konkrétní, je otázkou posouzení okolností každého jednotlivého případu, přičemž závěry vyslovené v rozsudcích správních soudů nelze prezentovat odtrženě od kontextu případů, které byly těmito soudy rozhodovány.“* V témže rozsudku je dále uvedeno: *„Při posuzování konkrétního případu je podstatné posoudit, zda je přesné určení místa rozhodné pro posouzení toho, zda došlo ke spáchání přestupku.“*

[13] Je tedy nutné rozlišovat mezi vymezením, resp. zachováním skutku, což je otázka právní, a specifikací místa spáchání deliktu, což je otázka skutková. Proto není možné paušalizovat nároky na vymezení místa spáchání deliktu, neboť každý skutek je individuální s rozličnými skutkovými okolnostmi. Rozdílné nároky na obsah výroku pak budou rovněž kladeny u deliktů s rozdílnou právní kvalifikací (např. rozdílné skutkové podstaty, mnohost deliktů, jejich trvání, aj.). Pro zachování práva na obhajobu osob stíhaných za správní delikt, neporušení překážky věci rozhodnuté a respektování zásady *ne bis in idem*, je nutné zachovat totožnost skutku, pro který správní orgán zahájil správní řízení. Je nezbytné, aby byla zachována totožnost jednání či totožnost následku po celou dobu vedení řízení o deliktu. Pokud dochází v průběhu řízení k úpravě vymezení místa či času spáchání deliktu, nemusí se jednat o změnu skutku, pokud je zachována totožnost jednání nebo následku. Podstatné je, aby na základě skutkových zjištění nemohl být stíhaný skutek zaměněn s jiným. Proto mají být kladeny vyšší nároky na specifikaci skutkových okolností na počátku řízení o deliktu, např. v oznámení o zahájení řízení. To slouží primárně k tomu, aby obviněný z deliktu věděl, za který skutek je stíhán, a mohl se účinně hájit. Proto platí, že vymezení místa spáchání deliktu ve výroku rozhodnutí může být méně specifické, než je tomu např. v oznámení o zahájení řízení o správním deliktu, je-li i tak nezaměnitelné. Rovněž je podstatné, aby správní orgán uvedl, zda je v daném místě či úseku jednotná regulace silničního provozu (nejvyšší povolená rychlost, zákaz vjezdu, zákaz stání, parkování za poplatek, aj.)

[14] V nyní posuzované věci městský úřad vymezil skutek ve výroku rozhodnutí následovně: „[…] *bylo zjištěno, že dne 7. 6. 2014 v 18:19 hodin v Židlochovicích, na ul. Nádražní blíže neustanovený řidič vozidla r.z.: X provozovaného O. K.,* […], *překročil nejvyšší povolenou rychlost, stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o více než 20 km/h, kdy v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/hod, jel rychlostí 81 km/hod, resp. 78 km/hod* […]“.

[15] Z takto formulovaného výroku lze jasně seznat, jaká úprava nejvyšší povolené rychlosti v daném místě platila (50 km/hod), že delikt byl spáchán v obci („v Židlochovicích“) a v jakém místě (ul. Nádražní). Uvedené vymezení skutku ve výroku rozhodnutí plně postačuje pro zachování práva na obhajobu, neporušení překážky věci rozhodnutí a respektování zásady *ne bis in idem*. Ze všech okolností obsažených ve výroku

(místo, čas, datum, osoba, platná regulace rychlosti) bez pochyb vyplývá, že takto vymezený skutek nemohl být zaměněn s jiným skutkem spáchaným stěžovatelem.

[16] K námitce neuvedení směru jízdy ve výroku rozhodnutí je třeba uvést, že tato okolnost není nezbytnou náležitostí výroku rozhodnutí o přestupku, pouze podrobněji specifikuje způsob spáchání přestupku. Podstatné je to, že skutek byl v nyní posuzované věci vymezen tak, aby nemohl být zaměněn s jiným (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 – 39, nebo rozsudek ze dne 9. 11. 2016, č. j. 1 As 46/2016 – 24).

[17] Ve vztahu k otázce vymezení místa spáchání deliktu jako otázky skutkové, pak Nejvyšší správní soud ve shodě se soudem krajským konstatuje, že z podkladů shromážděných ve správním spisu plyne zcela jasně, v jakém místě byl skutek spáchán a že tedy byly naplněny všechny prvky objektivní stránky deliktu, pro který byl stěžovatel potrestán. Skutečnosti, ze kterých vycházel žalovaný i městský úřad, tvoří logický a uzavřený řetězec důkazů, které dokládají, že v měřeném úseku byla nejvyšší povolená rychlost 50 km/h.

[18] V záznamu o přestupku ze dne 1. 7. 2014 (čl. 1 správního spisu) je jako místo měření uvedeno Nádražní 528, Židlochovice, limit místa – 50 km/h. Ve výzvě k zaplacení určené částky ze dne 9. 6. 2014 (čl. 5 správního spisu) zaslané stěžovateli je opět jako místo spáchání uvedena ulice Nádražní 528 v Židlochovicích, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. V oznámení o zahájení řízení pak místo spáchání vymezil „v Židlochovicích na ul. Nádražní“. Ze všech těchto podkladů je tedy nepochybně seznatelné, že skutkové okolnosti spáchání daného správního deliktu byly dostatečně zjištěny tak, aby mohly správní orgány rozhodnout o stěžovatelově vině.

[19] Co se týče námitky, podle které ze skutečnosti, že měření bylo provedeno automatickým technickým prostředkem, nevyplývá, že bylo měřeno v obci, není třeba se jí podrobně zabývat, neboť krajský soud tento argument použil pouze podpůrně, přičemž skutečnost, že bylo měřeno v obci, vyplývá dostatečně z dalších podkladů a argumentů vyjádřených výše.

[20] Namítá-li stěžovatel, že z tvrzení ve výroku, podle nějž ke spáchání deliktu došlo v obci, neplyne, že tomu tak skutečnost bylo, lze konstatovat jen to, že tato skutečnost bez pochyb plyne ze zjištěných skutkových okolností (srov. bod [18]). Nadto stěžovatel tuto řádně zjištěnou skutkovou okolnost nijak relevantně nezpochybnil.

[21] Stěžovatel se dovolává aplikace závěrů rozsudku NSS ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 11/2015 – 42. Ten se ovšem týkal vymezení místa spáchání deliktu s jinou právní kvalifikací (nedovolené stání), u kterého jsou již z povahy věci jiné nároky na vymezení místa spáchání, a proto jej na nyní souzenou věc nelze aplikovat. V další věci, na kterou stěžovatel odkazuje (rozsudek ze dne 25. 6. 2015, č. j. 9 As 290/2014 – 53), považoval soud za dostatečné vymezení místa „[...] *u obce Panenský Týnec na silnici I/7* [...]“. Tento závěr tedy jen podporuje již výše vyřčené. Shodně s krajským soudem pak lze odkázat na

rozsudek ze dne 25. 3. 2015, č. j. 1 As 155/2014 – 36, který řešil skutkově téměř shodnou situaci a totožné kasační námitky, přičemž Nejvyšší správní soud zde dospěl k závěru, že vymezení místa skutku „*na ulici Nádražní v Pardubicích*“ ve spojení s datem, přesným časem a údajem o maximální povolené rychlosti v místě měření je dostatečné. Tento okruh kasačních námitek tedy není důvodný.

[22] Stěžovatel dále namítl, že krajský soud zcela pominul argument, že provozovatel vozidla nemůže správnímu orgánu sdělit datum narození řidiče, neboť není zpracovatelem osobních údajů a nemá tak právo tento údaj shromažďovat a uchovávat. Je zásadní, zda stěžovateli může být dáváno k tíži nesplnění povinnosti, která není splnitelná, případně zda se musí více než čtyři miliony provozovatelů vozidel registrovat u Úřadu na ochranu osobních údajů jako zpracovatelé osobních údajů.

[23] Nejvyšší správní soud k této námitce uvádí, že stěžovatel na základě výzvy k zaplacení určené částky ze dne 9. 6. 2014 prostřednictvím svého zástupce (společnost FLEET Control) městskému úřadu sdělil, že v době uvedené ve výzvě měl vozidlo k užívání a řídil jej pan V. K., S., L. n. P. Městský úřad stěžovatele následně vyzval k doplnění data narození této osoby, neboť po provedené lustraci nebyla v registru obyvatel nalezena. K této výzvě stěžovatel sdělil, že mu datum narození pana K. není známo a nedaří se mu s ním spojit. Městský úřad následně prostřednictvím svého odboru vnitřní správy a evidence opětovně zjistil, že stěžovatelem popsanou osobu nelze v evidenci obyvatel nalézt a věc přestupku, kterého se měl dopustit pan K., odložil (záznam ze dne 24. 7. 2014, č. j. OD/63332/2014).

[24] Tento postup městského úřadu je zcela v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu týkající se „nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku“ dle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu (např. rozsudek ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46, rozsudky ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 – 21, ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015 – 31, ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 As 7/2016 – 30). Pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.

[25] Další vyzývání k doplnění data narození tak již bylo krokem nad rámec zákonných povinností městského úřadu, a není proto třeba řešit, zda bylo vůči stěžovateli (či jeho zmocněnci) učiněno účinně či nikoli. Přesto se na tomto místě soud vyjádří též k té části námitky, podle které městský úřad nemohl doručovat písemnosti jeho zástupci před zahájením řízení.

[26] Stěžovatel k výzvě městského úřadu k zaplacení určené částky ze dne 9. 6. 2014 předložil společně s informací popsanou v bodu [23] plnou moc pro společnost FLEET Control, a to *k zastupování ve správním řízení ve věci podezření ze spáchání deliktu vedeného pod sp. zn. 2014/514375*. Plná moc byla udělena pro veškeré úkony, žádosti, návrhy, podání, nahlížení do spisu, odvolání, vzdání se práva na odvolání, doručování písemností, a

to pro celé řízení ve všech stupních tohoto řízení (...). Nejvyšší správní soud již v minulosti odmítl stěžovatelem vyjádřený právní názor, že plnou moc nelze udělit před zahájením správního řízení (viz např. rozsudek ze dne 1. 4. 2015, č. j. 1 As 9/2015 – 27, ze dne 25. 11. 2015, č. j. 2 As 167/2015 – 48, či ze dne 17. 12. 2015, č. j. 1 As 238/2015 – 28). Zastoupení účastníka řízení pak vzniká v okamžiku zahájení příslušného řízení. Z plné moci je zjevné, že byla udělena pro celé správní řízení vedené pod určenou spisovou značkou, přičemž z uvedené výzvy je zřejmé, že šlo o řízení o jiném správním deliktu provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 a odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu.

[27] Stěžovateli lze přisvědčit v tom, že zjišťování a sdělování informací o totožnosti řidiče vozidla jsou úkony, které probíhaly před zahájením řízení o správním deliktu stěžovatele; městský úřad tak měl v této fázi písemnosti zasílat přímo stěžovateli, nikoli jeho zmocněnci. Tato skutečnost ovšem nemá vliv na zákonnost rozhodnutí městského úřadu (srov. např. rozsudky NSS ze dne 4. 6. 2003, č. j. 6 A 12/2001 – 51, č. 23/2003 Sb. NSS, ze dne 18. 3. 2004, č. j. 6 A 51/2001 – 30, č. 494/2005 Sb. NSS), neboť jedinou písemností, kterou před zahájením správního řízení se stěžovatelem doručoval jeho zmocněnci, byla výzva k doplnění data narození pana K. Jak již zmínil soud výše, šlo o výzvu, kterou městský úřad učinil nad rámec „nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku“, neboť na základě sdělení stěžovatele již učinil ony nezbytné kroky, a to prověřením osoby pana K. v evidenci obyvatel. Ani případné doručení výzvy k doplnění data přímo stěžovateli by tak na celé situaci nic nezměnilo. Nadto Nejvyššímu správnímu soudu je z jeho úřední činnosti známo, že stěžovatelův zmocněnec ve správním řízení (společnost FLEET Control) osobu pana K. „používala“ i v jiných řízeních, a to se stejným výsledkem – osobu nebylo možno dohledat (srov. např. rozsudek ze dne 9. 2. 2017, 1 As 301/2016 – 58). Tato námitka tedy není důvodná.

[28] Nedůvodná je též námitka, že krajský soud pominul argument, podle kterého stěžovatel nemohl datum narození sdělit, neboť není zpracovatelem osobních údajů. Je pravdou, že krajský soud se k tomuto stěžovatelově tvrzení nijak nevyjádřil, rozhodně ale nemůže jít o skutečnost, která by měla jakýkoli vliv na zákonnost nyní přezkoumávaného rozsudku. Jde totiž o argumentaci ve vztahu k projednávané věci zcela irelevantní, neboť zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, se nevztahuje na nahodilé shromažďování osobních údajů, pokud tyto údaje nejsou dále zpracovávány [§ 3 odst. 4 cit. zákona ve spojení s § 4 písm. e)] a na zpracování osobních údajů, které provádí fyzická osoba výlučně pro osobní potřebu (§ 3 odst. 3 – tedy např. zaznamenání údajů o osobě, které stěžovatel půjčil svůj motocykl).

III. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[29] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že neshledal v postupu krajského soudu ani správních orgánů pochybení, ke kterým by musel přihlížet z úřední povinnosti (§109 odst. 4 s. ř. s.), resp. neshledal stěžovatelovy námitky jako důvodné. Z výše uvedených důvodů proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 in fine s. ř. s. zamítl.

[30] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovaný nepožadoval náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, ani mu žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. května 2017

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu